

Arrest

nr. 185 174 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 augustus 2015 en heeft zich op 24 augustus 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 7 oktober 2016.

1.3. Op 19 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, en een soennitische moslim van Arabische afkomst. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 3 december 1989. Jullie woonden in verschillende huizen in het district Adamiyah. U groeide op in een kroostrijk gezin waar u weinig zorgen kreeg toegediend. Uw vader had oorspronkelijk communistische overtuigingen. Toen het communistische gedachtengoed door Saddam Hussein werd onderdrukt in de jaren '80, nam uw vader afstand van deze overtuiging. Rond uw twaalfde verjaardag was uw vader een strikt religieus man geworden.

In 2007 raakte jullie huis beschadigd door Amerikaanse troepen die werden aangevallen en als reactie willekeurig in het rond begonnen te schieten. Tijdens deze aanval geraakte u verwond aan uw hand waardoor u een blijvend letsel opliep. Als gevolg van de beschadigingen aan jullie huis gingen jullie naar een andere woning in Adamiyah, waar u zou blijven tot uw vertrek uit Bagdad op 17 april 2014.

Na uw schooltijd vatte u universitaire studies aan. Zelf had u graag rechten gestudeerd maar uw familie verplichtte u om u in te schrijven aan de faculteit van economie die dichterbij jullie huis lag. Door de oorlogssituatie vonden ze het te gevaarlijk om u verre verplaatsingen te laten maken. In 2011 behaalde u uw diploma.

Hierna probeerde u aan de slag te gaan als stewardess, maar u werd niet aangenomen door de misvorming aan uw hand. In 2013 verplichtte uw familie u om een job aan te nemen bij de Onafhankelijke Hoge Kiescommissie (Independent High Electoral Commission, ook bekend als IHEC). U kreeg deze job dankzij een vriend van uw vader die als ambtenaar werkte bij deze Commissie. Aangezien er van u werd verlangd dat u stemmen zou vervalsen en u niet bereid was dit te doen, werd u rond juli 2013 overgeplaatst naar een superviserende functie.

Rond oktober 2013 werd u persoonlijk benaderd door de directeur van de Kiescommissie, de zogenaamde M.(...) A.(...) S.(...), die u meedeelde dat hij een relatie met u wilde beginnen. Toen u weigerde drong hij aan en zei hij dat u er verder over moest nadenken. Ongeveer een maand later, rond december 2013, benaderde de directeur u met hetzelfde voorstel. Toen u opnieuw weigerde, deelde hij u mee dat hij naar het buitenland zou vertrekken en na terugkomst uit het buitenland een positief antwoord van u verwachtte. Eind maart of begin april 2014 riep hij u andermaal bij zich en deed hij u een religieus huwelijksaanzoek. Toen u ook dit weigerde, nam hij begin april twee keer telefonisch contact op met uw familie om uw hand te vragen aan uw vader. Eerst weigerde uw vader dit, maar toen M.(...) A.(...) S.(...) de familie bedreigde, stemde uw vader in en legde hij een afspraak vast bij uw thuis op 19 april 2014 met het oog op het afsluiten van een religieus huwelijk. U besloot te vluchten: op 17 april verliet u uw werk en op 18 april vluchtte u naar uw vriendin in Erbil, Noord-Irak.

In Erbil hielp de vader van deze vriendin u om een paspoort te krijgen. U ging hiervoor naar Bagdad en u vertrok begin december 2014 vanuit Bagdad naar Abu Dhabi in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), waar uw broer B.(...) reeds lange tijd woonde. Hier kon u aan de slag als mediabeheerder in een staatsbedrijf. Na drie maanden keerde u terug naar Irak om uw visum voor de VAE te verlengen. U ging terug naar uw vriendin in Erbil en vertrok vervolgens opnieuw vanuit Bagdad naar de Emiraten. U kon hier echter geen geldende verblijfsvergunning krijgen.

Op 19 juni 2015 heeft u de VAE verlaten om naar Turkije te gaan. Daar kwam u samen met uw broer F.(...) (A.(...) M.(...), F.(...), OV 8.111.092) en andere familieleden en gingen jullie op zoek naar een smokkelaar. In augustus 2015 staken jullie samen de zee over naar Griekenland. Vervolgens doorkruiste u verschillende landen (onder meer Macedonië en Servië) om op 23 augustus België te bereiken. Hier dienden u en uw broer F.(...) een asielaanvraag in op 24.08.2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort (dat ondertussen werd gestolen), uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, uw werkbadge en een bewijs van aangifte van de diefstal van uw paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege de directeur van de Onafhankelijke Hoge Kiescommissie (Independent High Electoral Commission of IHEC), M.(...) A.(...) S.(...), vanwege uw ouders en vanwege uw stam. Deze drie partijen wilden u beschadigen en vermoorden omdat u een religieus huwelijk met M.(...) A.(...) S.(...) had geweigerd.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen bevatten namelijk een aantal ongerijmdheden en merkwaardigheden, die de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde feiten ondermijnen.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat de tijdstippen waarop u de verschillende vervolgingsfeiten situeert in uw opeenvolgende verklaringen dermate van elkaar verschillen, dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Toen uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgenomen zei u nog dat u in Kadhimiya, in de stad Bagdad, woonde “van geboorte tot december 2014” (Verklaring DVZ, persoonsgegevens 10). Tijdens uw interview op het CGVS legde u echter uit dat u tot 18 april 2014 bij uw ouders had gewoond en vervolgens uw toevlucht had genomen tot een locatie in Erbil, bij een vriendin (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Ook over het tijdstip waarop u benaderd werd door de directeur die een relatie met u wilde en vervolgens uw hand vroeg, lopen uw verklaringen uiteen. Bij uw verklaringen op de DVZ had u het maar over één huwelijksaanzoek dat u in juni 2014 situeerde (DVZ, Vragenlijst, 3.5: “Hij vroeg in juni 2014 mijn hand”). Op het CGVS verklaarde u echter dat hij vroeg een relatie met u te beginnen omstreeks oktober 2013 en omstreeks december 2013 en dat hij u een huwelijksaanzoek deed in april 2014, eerst aan u persoonlijk en vervolgens via uw vader (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16). Volgens deze laatste verklaringen kwamen hij en uw vader vervolgens een datum overeen voor het afsluiten van het religieus huwelijk, namelijk 19 april 2014, maar u ontvluchtte vlak ervoor uw ouderlijk huis (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Wanneer u er tijdens uw interview op het CGVS dan werd op gewezen dat u het huwelijksaanzoek bij de DVZ had gesitueerd in juni 2014, eerder dan in april, antwoordde u: “Nee, 19 april is een datum die ik nooit zou vergeten” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Net omdat deze datum in uw geheugen gegrift staat, is het des te verbazingwekkender dat u het huwelijksaanzoek op de DVZ in juni situeerde, toen u uw werk al had verlaten en al zou zijn vertrokken uit Bagdad om onderdak te zoeken bij uw vriendin in Erbil. Hoe dan ook heft het vasthouden aan één versie van de feiten de initiële tegenstrijdigheid niet op. Het geheel van ongerijmdheden met betrekking tot essentiële momenten in uw relaas doen ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van uw verklaringen over de ondergane vervolging.

Ook de verklaringen met betrekking tot het verdere verloop van uw vlucht bevatten ongerijmdheden. Bij uw verklaring op de DVZ lichtte u toe dat u vanuit Irak naar Abu Dhabi vluchtte “bij uw ouders” (DVZ Verklaring, persoonsgegevens, 10: Dit was bij mijn ouders), terwijl het later om het huis van uw broer bleek te gaan. Dat u oorspronkelijk verklaarde dat u naar uw ouders ging, is vooral verbazingwekkend omdat u bij het beantwoorden van de vragenlijst op de DVZ en tijdens uw interview op het CGVS aangaf te vrezen dat uw ouders u zullen vermoorden (DVZ Vragenlijst, 3.4: Mijn ouders zullen mij vermoorden, omdat ik een traditie verbrak en hun niet gehoorzaamde en CGVS Gehoorverslag, p. 11: Want bij terugkeren gaan mijn ouders mij vermoorden). Wanneer u tijdens dat interview werd geconfronteerd met deze ongerijmdheid, zei u ter verantwoording van uw eerdere verklaring: “Bij ons is het huis van de broer het huis van de familie. Dat is hetzelfde” (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Er wordt niet in twijfel getrokken dat sterke familiebanden centraal staan in de Iraakse cultuur, maar in dit geval is het toch wel verrassend dat u net de woning van uw broer B.(...) beschrijft als die van uw ouders. Niet alleen vluchtte u zoals eerder uiteengezet precies naar uw broer om aan de vervolging van uw ouders te ontsnappen, maar bovendien beschreef u uw broer B.(...) ook als iemand die geen band had met de rest van uw extreem religieuze familie: “Hij heeft geen band met mijn familie. Zijn manier van leven is helemaal anders” (CGVS Gehoorverslag, p. 5). Dit maakt het feit dat u zijn huis zou beschrijven als dat van uw ouders dan ook nog minder overtuigend. Veeleer moet men vaststellen dat het om een fundamentele wijziging van uw verklaringen gaat, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling komt te staan.

Verder moet opgemerkt worden dat de verplaatsingen na uw vlucht uiterst merkwaardig zijn en dat uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent verdere ongerijmdheden bevatten. U gaf immers aan in Irak

vervolgling te moeten vrezen van drie verschillende partijen, namelijk de directeur van de Verkiezingscommissie, uw stam en uw eigen familie, en toch nam u het initiatief om vanuit de VAE naar Irak terug te keren louter met het oog op verlenging van uw visum. Wanneer u gevraagd werd deze beslissing toe te lichten, haalde u aan dat u niet naar Bagdad, de plaats waar u vervolging vreesde, was teruggegaan, maar wel naar uw vriendin in Erbil: "Ik ben terug naar Erbil gegaan, niet naar Bagdad. Maar mijn eerste vertrek was uit Bagdad, toen ik mijn paspoort heb geregeld" (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Uit de stempels van uw paspoort blijkt echter dat u op 15 maart 2015 nog vertrokken bent uit de luchthaven van Bagdad. Toen u deze stempel nog eens werd getoond, beaamde u dat u inderdaad vanuit Bagdad was vertrokken (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Men kan dan ook niet anders dan vaststellen dat u in die periode een groot risico heeft gelopen door terug te keren naar Irak en in het bijzonder naar Bagdad, met het oog op het verlengen van het visum in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Dat het u bovendien zoveel moeite kostte om u te herinneren dat u bij uw terugkeer ook Bagdad aandeed, de stad waar uw vervolgers zich bevonden, ondergraaft nog verder uw bewering dat u op dat moment een gegronde vrees voor vervolging kende in Irak.

Bovendien is het zo dat uw verklaringen over de reden van die terugkeer niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de reisdata in uw paspoort. Op het CGVS legde u uit dat uw drie maanden geldend visum voor de VAE was verlopen en dat u hiervoor zelfs een boete had moeten betalen (CGVS Gehoorverslag, p. 5). Uit de stempels van uw paspoort blijkt echter dat u Irak had verlaten op 1 december 2014 en dat u de VAE reeds opnieuw verliet op 5 februari 2015, dat is twee maanden en enkele dagen na uw eerste vertrek uit Irak (zie toegevoegd document in de inventaris van de documenten). U verbleef dus minder dan de toegestane drie maanden in de Emiraten alvorens u het land alweer verliet. Wanneer u met de stempel van 5 februari 2015 werd geconfronteerd, gaf u aan dat u zich misschien vergist had met betrekking tot de datum waarop u naar Irak terugkeerde voor de verlenging van het visum (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Deze mogelijke vergissing kan echter nog steeds niet verklaren waarom u al na iets meer dan twee maanden de Emiraten opnieuw zou hebben verlaten. Deze ongerijmdheid vergroot de reeds bestaande twijfels bij de correctheid van de door uw beschreven vervolgingsfeiten.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat het vreemd is dat u de reis naar Europa niet alleen samen met uw oudste broer F.(...) (A.(...) M.(...), F.(...), OV 8.111.092) ondernam, maar ook samen met familieleden van uw moeder. De wrok die uw ouders tegen u koesterden en de bloedwraak die tegen u was uitgesproken door de stam werd met andere woorden opzij geschoven en jullie reisden allemaal samen. Hieromtrent verklaarde u: "Wij hebben een beslissing genomen. Ok, je hebt problemen met je familie maar het is een moeilijke reisweg en daarom moeten wij allemaal samen reizen" (CGVS Gehoorverslag, p. 6). Deze gezamenlijke reis relativeert verder de door u beweerde vrees ten aanzien van uw familieleden en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

In dit verband is het overigens opmerkelijk dat uw broer F.(...) amper op de hoogte blijkt te zijn van de redenen waarom u gevlucht bent en de reisweg die u heeft genomen en u zich anderzijds bijzonder op de vlakte houdt over zijn asielmotieven. Met betrekking tot de redenen was uw broer weliswaar wel op de hoogte van het feit dat een dienstverantwoordelijke van de Kiescommissie met u wilde trouwen, maar hij had geen idee van wie die persoon precies was noch in welk jaar de problemen zich hadden voorgedaan. Bovendien vermeldde hij niets van een mogelijke wrok van jullie familie of van jullie stam ten aanzien van u (CGVS Gehoorverslag, A.(...) M.(...), F.(...), OV 8.111.092, p. 9). Uw broer wist ook niet precies van waar u was gekomen toen u Turkije bereikte, zoals verder blijkt uit het gehoorverslag van uw broer bij het CGVS: "U zei dat jullie samen vertrokken, is dat dan letterlijk samen uit Bagdad? Nee, ik van Abu Dhabi. Weet ik veel, ik weet niet of ze van Bagdad vertrok. In Turkije ontmoetten we elkaar. Ze kwam bij mij", CGVS Gehoorverslag, A.(...) M.(...), F.(...), p. 9). Omgekeerd houdt u zich overigens ook op de vlakte met betrekking tot het probleem van uw broer: "Nee, ik weet het niet in detail. Het is een grote familie vol incidenten. Ik heb geen leven met hen gehad. Ik spreek niet graag over hen" (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Het is des te verbazingwekkender dat jullie zo slecht op de hoogte zijn van elkaars redenen om asiel aan te vragen, aangezien uw broer zich niet alleen in de VAE bevond in december 2014 (hij zou blijven tot april 2015) op het moment dat u er uw toevlucht nam nadat u Irak de eerste keer was ontvlucht (zie A.(...) M.(...), F.(...), OV. 8.111.092, DVZ Verklaring, reisweg en A.(...) M.(...), S.(...), O.V. 8.111.076, CGVS Gehoorverslag, p. 5), maar jullie ook samen naar België reisden. Jullie onwetendheid met betrekking tot elkaars asielrelaas doet verder twijfelen aan de betrouwbaarheid van uw relaas.

De opeenstapeling van ongerijmdheden en de merkwaardigheden in uw verklaringen met betrekking tot de door u gerelateerde vervolgingsfeiten en de vlucht die hierop zou zijn gevolgd, zorgen er voor dat er

niet langer geloof kan gehecht worden aan het feit dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging vanwege M.(...) A.(...) S.(...), van uw familie en van uw stam dient te koesteren in uw thuisstad Bagdad.

Volledigheidshalve moet nog een element worden vermeld dat verder bevestigt dat u allerminst vervolging dient te vrezen van uw eigen familie. Tijdens het interview op het CGVS gaf u immers aan dat u Facebook sinds uw eerste interview bij de DVZ niet meer gebruikte omdat uw profiel gehackt werd maar gaf u wel de gebruikersnaam van dit profiel, namelijk S.(...) T.(...) (CGVS Gehoorverslag, pp. 11-12). Wanneer u later in het interview een Facebookprofiel werd getoond met uw foto en met een bijna identieke naam (namelijk S.(...) T.(...) T.(...)), bevestigde u dat dit inderdaad het account was dat ooit van u was maar dat ondertussen echter werd gehackt (CGVS Gehoorverslag, p. 21 en zie bijgevoegde afdrucken aan uw administratief dossier). Toch kan men niet anders dan opmerken dat het wel erg vreemd is dat dit account nog steeds in de vriendenlijst van uw broers Facebook voorkomt, dat het recente reacties (oktober 2016) bevat van M.(...) T.(...), ook de naam van één van uw zussen, en van U.(...) F.(...) A.(...) K.(...), "de moeder van F.(...)", waarbij F.(...) ook de naam is van uw oudste broer, zie bijgevoegde afdrucken aan uw administratief dossier). Niet alleen is de stamnaam van uw moeder volgens uw verklaringen, A.(...) K.(...), een transcriptie-variant van A.(...) K.(...), maar zoals bekend wordt een vrouw in de Arabische culturen vaak met "moeder van haar oudste zoon" aangesproken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat het om het Facebookprofiel van uw moeder gaat. Zowel M.(...) T.(...) als U.(...) F.(...) A.(...) K.(...), komen overigens ook in de vriendenlijst van uw broer F.(...) voor. Men kan dan ook stellen dat de vermelde reacties op de boodschappen van uw (al dan niet gehackte) account dan ook met grote waarschijnlijkheid afkomstig zijn van uw zus en uw moeder, hetgeen verder afbreuk aan uw bewering dat zij u naar het leven zouden staan.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs en de fotokopie van de woonkaart van uw vader) staven uw identiteit, maar die stond verder niet ter discussie.

Uw werkbadge toont aan dat u was tewerkgesteld bij de Kiescommissie tussen 18 april 2013 en 30 juni 2013 maar toont niet aan dat u er ook effectief was tewerkgesteld in de periode waarin u de vervolgingsfeiten situeert, noch vormt het bewijs van deze door u aangehaalde problemen. Zij verder opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kan het daarom in elk geval nog weinig ondersteuning bieden. Hierbij komt nog dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijskracht van de voorgelegde badge verder afneemt.

Uit het proces-verbaal van de politie in Elsene blijkt dat u op 14 maart 2016 aangifte deed van het feit dat uw paspoort is gestolen op die datum maar deze vaststelling werpt geen ander licht op de hierboven besproken feiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd

toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging

van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Firas (AL MAMOORI, Firas Taha Hussein, OV 8.111.092) een beslissing genomen werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) met de aanvullende protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), stelt verzoekster niet akkoord te gaan met de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven.

Verzoekster wijst er in een eerste onderdeel op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik aandacht heeft besteed aan het gegeven dat zij tot een bijzonder kwetsbare sociale groep, en derhalve tot een risicogroep behoort door het feit dat zij een soennitische vrouw is en bovendien alleenstaande is. Daarnaast verwijst verzoekster naar haar hoedanigheid als *“ex-militair die als militaire soenniet geëngageerd werd om vitale departementen te bewaken op een ogenblik dat de Iraakse autoriteiten in coalitie waren met de VS”*. Zij meent geen bescherming te kunnen bekomen van haar autoriteiten, die de situatie niet onder controle krijgen, aldus verzoekster. Voorts voert verzoekster aan dat haar broers het doelwit waren van milities die in Bagdad werkzaam zijn, namelijk de groep Mehdi (of Mahdi) leger die in Irak werkzaam is. Verzoekster meent dan ook dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

In een tweede onderdeel – aangaande de subsidiaire bescherming – voert verzoekster aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade omwille van de steeds meer en meer preciaire veiligheidssituatie in Bagdad, van welke regio zij afkomstig is. Verzoekster citeert uitvoerig uit een artikel van Musings on Iraq, dat het stijgend aantal incidenten en het stijgend aantal burgerlijke doden illustreert en waarbij het om wekelijkse vergelijkingen gaat, als bewijs van het snel veranderlijke karakter van de situatie in Irak in de laatste maanden, alsook uit een artikel van Reuters van 26 maart 2016. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zeer gevaarlijke situatie erkent en in de bestreden beslissing stelt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is, en dat UNHCR besluit dat de personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien asielsezoekers in het verleden subsidiaire bescherming kregen en de zeer recente COI Focus benadrukt dat de situatie ondertussen verslechterd is, acht verzoekster het dan ook op zijn minst opmerkelijk dat thans, ondanks de verslechterde situatie, geen nood aan bescherming voorhanden zou zijn. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen en mishandelingen, ontvoeringen en moorden, dat het gros van de terroristische aanslagen toe te schrijven zijn aan de Islamitische Staat en dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat maandelijks honderden doden en gewonden vallen. Het Commissariaat-generaal benadrukt zelf dat het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld dient te worden, maar moet gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht geweld en dergelijke. Nu het Commissariaat-generaal erkent dat voornamelijk burgers slachtoffer worden van de aanslagen in Bagdad, meent verzoekster dat de redenering dat burgers van Bagdad geen bescherming dienen te genieten, niet kan gevolgd worden. Zij vormen immers in eerste instantie het grootste doelwit van het geweld. Ook de stelling dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten, is volgens verzoekster in strijd met de realiteit. De commissaris-generaal heeft immers recent nog een beslissingsstop ingelast omdat er zoveel asielaanvragen uit Bagdad binnenkwamen. De situatie in Bagdad is aldus wel degelijk dermate gevaarlijk dat grote groepen mensen Bagdad ontvluchten. De zeer onveilige situatie blijkt ook uit het recent Nederlands ambtsbericht, aldus verzoekster, die hieruit vervolgens een passage citeert. Zij wijst er voorts op dat ook UNHCR reeds de vraag heeft gesteld om bescherming te bieden nu het geweld dermate evolutief is en het heel moeilijk te voorspellen is hoe het geweld zal escaleren, dat de Britse organisatie Action on Armed Violence (AOAV) uit recente gegevens heeft kunnen vaststellen dat Irak het gevaarlijkste land ter wereld is en zelfs gevaarlijker is dan Syrië, Gaza, Nigeria en Pakistan, dat volgens het Verisk Maplecrofts New Global Alerts Dashboard (GAD), de online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert, Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld is en dat uit zeer recente VN-cijfers blijkt dat het geweld nog is toegenomen. Ter staving van haar betoog citeert verzoekster nog uit het artikel *“Parole à l'exil”*, het artikel *“Security In Iraq”* van Musings on Iraq van maart 2016, het artikel *“Violence on Iraq”* van Musings on Iraq van september 2016, het artikel *“L'El commet un carnage en plein centre de Bagdad”* van juli 2016 en een verwijzing naar de Wikipedia-pagina aangaande Karrada. Voorts wijst verzoekster erop dat ook de Europese instellingen het gevaar hebben ingezien van een intern conflict en van een humanitaire ramp na de mogelijke val van IS. Ten dien einde citeert verzoekster uit de ontwerpresolutie van 24 oktober 2016 over de situatie in Mosul en Noord-Irak. Tot slot laakt verzoekster dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met haar bijzonder profiel. Dit volstaat volgens verzoekster om de bestreden beslissing te hervormen en haar allerminst de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 6 maart 2017 laat verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met een nieuw element geworden. Het betreft de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze zij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, waarbij bovendien elke aanduiding ontbreekt op welk beginsel zij doelt, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof gehecht kan worden aan de door haar beweerde vrees vanwege de directeur van de Onafhankelijke Hoge Kiescommissie, vanwege haar ouders en haar stam omwille van verzoeksters weigering tot een religieus huwelijk, aangezien (i) verzoeksters verklaringen een aantal ongerijmdheden en merkwaardigheden bevatten die de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten ondermijnen daar (1) de tijdstippen waarop zij de verschillende vervolgingsfeiten situeert – die derhalve betrekking hebben op essentiële momenten – in haar opeenvolgende verklaringen dermate van elkaar verschillen, dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan, (2) verzoeksters verklaringen met betrekking tot het verdere verloop van haar vlucht eveneens behept zijn met ongerijmdheden, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder op de helling zetten, (3) verzoeksters verplaatsingen na haar vlucht uiterst merkwaardig zijn en zij daaromtrent bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt, (4) haar verklaringen over de reden van haar terugkeer naar Bagdad niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de reisdata in haar paspoort, (5) het bovendien verwonderlijk is dat zij de reis naar Europa niet alleen met haar oudste broer F. ondernam, maar eveneens samen met familieleden van haar moeder. Dit ondanks de beweerde wrok die verzoeksters ouders ten opzichte van haar zouden koesteren en de bloedwraak die tegen haar zou zijn uitgesproken, (6) het opmerkelijk is dat verzoeksters broer F. amper op de hoogte blijkt te zijn van de redenen waarom zij gevlucht is en de reisweg die zij heeft genomen en verzoekster anderzijds bijzonder op de vlakte blijft over haar broers vluchtmotieven, (7) de vermelde reacties van verzoeksters zus en moeder op de boodschappen van de (al dan niet gehackte) Facebookaccount van verzoekster verder afbreuk doen aan de bewering dat verzoekster vervolging dient te vrezen van haar eigen familie; (ii) de documenten die verzoekster neerlegde om haar werk bij de Kiescommissie te staven, de appreciatie van haar asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (iii) de overige door haar voorgelegde documenten enkel haar identiteit aantonen, gegeven dat op zich niet wordt betwist; (iv) het proces-verbaal waaruit blijkt dat verzoeksters paspoort gestolen is op 14 maart 2016 de appreciatie van haar asielaanvraag evenmin kan ombuigen en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 oktober 2016 (CG nr. 1521424), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen met betrekking tot de bedreigingen vanwege de directeur van de Onafhankelijke Hoge Kiescommissie (M.A.S.), vanwege haar ouders en vanwege haar stam omwille van haar weigering om een religieus huwelijk aan te gaan met M.A.S..

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo verzoekster stelt dat zij behoort tot een sociale groep, zij een Soennitische vrouw is, die bovendien alleenstaand is, ex-militair is, twee van haar broers bijkomend ook het doelwit waren van milities in Bagdad en laakt dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik onderzoek werd gedaan naar deze specifieke omstandigheden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoren inderdaad melding heeft gemaakt van geweld en de daaropvolgende val van Adamiyah, Bagdad, in 2007 waarbij hun huis werd aangevallen, waar zij een letsel aan haar hand heeft aan overgehouden en

waarop haar familie heeft besloten te verhuizen (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij, behoudens het geweld in 2007, nog (geloofwaardige) persoonlijke problemen zou hebben gekend omwille van haar soennitische geloof. Deze vaststelling wordt verder versterkt door het gegeven dat nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar ouders, zussen en enkele van haar broers, die nog steeds in Adamiyah, Bagdad, verblijven, ernstige problemen zouden kennen. Bovendien geeft verzoekster in haar gehoor zelf aan dat de wijk waarin zij woonde (en haar familie nog steeds woont) volledig soennitisch is (administratief dossier, stuk 5, p. 3). De Raad wijst er verder op dat, voor zover verzoekster aanhaalt dat zij als alleenstaande vrouw een bijzonder kwetsbare positie bekleedt, zij in Bagdad beschikt over een familiaal netwerk waarop zij kan steunen. Aan de beweerde problemen met haar familie kan immers geen geloof worden gehecht, zoals terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing, vaststellingen van de bestreden beslissing die door verzoekster niet worden betwist of ontkraht. Bovendien is verzoekster hooggeschoold en heeft zij vanaf 2013 tot op het ogenblik van haar vlucht werk gehad. Waar verzoekster er in dit verband nog op wijst dat sjitische milities zich te buiten gaan aan afpersing en geweld en dat zij een doelwit is omdat de soennitische bevolking geviseerd wordt, en zij aldus op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.7.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het is de Raad overigens niet duidelijk waar verzoekster precies op doelt waar in het verzoekschrift te lezen is "(...) zij (is) een ex militair die als militaire soenniet geëngageerd werd om vitale departementen te bewaken op een ogenblik dat de Iraakse autoriteiten in coalitie waren met de V.S., VS die ook een doelwit waren van het Mahdi leger" en "(...) van haar hoedanigheid van plitlied (...)", daar uit haar verklaringen blijkt dat zij werkzaam was op het Hoogcommissariaat voor Verkiezingen en dus geenszins dat zij een ex-militair is die vitale departementen zou hebben bewaakt.

Tot slot is verzoeksters bewering dat twee van haar broers het doelwit waren van de milities die in Bagdad werkzaam zijn, niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen duidelijkheid wordt verschaft met betrekking tot de identiteit van de twee broers die problemen zouden kennen met milities. Uit verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal kan worden afgeleid dat zij vermoedelijk doelt op haar broer F. en haar broer H. (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). De Raad wijst er te dezen op dat met betrekking tot verzoekster broer F. beslist werd dat geen geloof gehecht kon worden aan diens asielrelaas, zodat de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire bescherming geweigerd werden (RvV nr. 174 777 van 16 september 2016). Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster – waar zij zich steunt op het asielrelaas van haar broer – geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade in aanmerking worden genomen. Wat haar broer H. betreft kan de Raad slechts vaststellen dat deze zich niet in België bevindt en dat verzoekster verder niet duidelijk maakt hoe haar asielaanvraag vervlochten zou zijn met het vluchtrelaas van haar broer H.

2.6.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster op generlei wijze aantoonde dat zij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt geviseerd met het oog op vervolging, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt te dezen dat het desgevallend behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat verzoekster doorheen haar verklaringen op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige problemen die zij in Irak zou hebben gekend omwille van haar geloof, dat zij in Bagdad beschikt over een familiaal netwerk, nu geen geloof gehecht kan worden aan de door haar voorgehouden problemen, en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse

autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358

personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Immers, de verwijzing naar de ontwerpresolutie over de situatie in Mosul en Noord-Irak (2016/2956(RSP)) vermag bezwaarlijk afbreuk te doen aan de appreciatie van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Daarnaast brengt verzoekster geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekster aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Verzoekster brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS